

[BEZERMANIEC *sb m*

A pl bezermańce.

Sł stp, Cn brak, Linde także XVII w.

Mahometanin, muzulmanin; tu renegat, odstępcza od wiary chrześcijańskiej: Y o Turkuć to dziś powiedaia że zbiegi á bezermańce Chrześciańskie/ z inślym naięmnym ludęm zawždy ná czoło ítánowi LorichKosz 157 v (Linde).

Cf **BESERMAN, BISURMANIN**

HG